

Dos.nr.3-310/19
2-19170528-02-3-28102019-1

H O T Ă R Ă R E
În numele legii

07 decembrie 2020

mun.Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii
Grefier

Anatolie Minciuna
Veronica Negru și Ecaterina Palanciuc
Liliana Matei

examinînd, în ședință publică, cauza în contencios administrativ la acțiunea înaintată de către ***** împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, persoane terțe Procuratura Generală, judecătorii Curții de Apel Chișinău Grigore Dașchevici și Maria Guzun cu privire la anularea hotărîrii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 cu privire la sesizarea procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, perchezitiționarea și atragerea la răspundere penală în privința judecătorului și președintelui Curții Supreme de Justiție, *****,

c o n s t a t ă :

La 28 octombrie 2019, ***** , a înaintat acțiune împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea hotărîrii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 cu privire la sesizarea procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, perchezitiționarea și atragerea la răspundere penală în privința judecătorului și președintelui Curții Supreme de Justiție, *****.

În motivarea acțiunii reclamantul ***** , a indicat că în bază de concurs și la propunerea Consiliul Superior al Magistraturii, a fost numit în funcția de judecător al Curții Supreme de Justiție prin Hotărîrea Parlamentului nr. 221 din 27.09.2013, pînă la atingerea plafonului de vîrstă de 65 de ani, iar în funcția de Președinte al Curții Supreme de Justiție prin Hotărîrea Parlamentului nr. 76 din 03.05.2018, pentru un termen de 4 ani.

Indică reclamantul că, la ședința convocată ilegal la data de 24 octombrie 2019, Consiliului Superior al Magistraturii, a adoptat ilegal hotărîrea privind ridicarea imunității lui, ***** , judecător al Curții Supreme de Justiție, pentru eliberarea acordului la pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestare, perchezitiționarea acestuia și tragerea la răspundere penală.

Mai indică reclamantul că, la ședința Adunării Generale Extraordinare a

Judecătorilor din 27 septembrie 2019, este notoriu faptul conform art. 22 alin. (2) Codul administrativ, de către Adunarea Generală Extraordinară Generală, au fost revocați din funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii judecătorii: Dorel Musteață, Nina Cernat, Anatol Galben, Petru Moraru și Victor Micu.

Astfel, indică că, ședința a fost ilegală deoarece a fost convocată de către ex-membrii Consiliului Superior al Magistraturii, revocați de către Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor la data de 27 septembrie 2019, care s-au însușit ilegal calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii și atribuțiile acestuia.

Invocă reclamantul că, consideră hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii, ca fiind un act administrativ ilegal defavorabil. Or, art. 10 alin. (1) Codul administrativ, prevede că, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, actele administrative individuale defavorabile sunt actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Art. 70 alin. (1) Codul administrativ, indică că, dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

Conform art. 94 alin. (1) Cod administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

Art. 32 alin. (2) Cod administrativ, prevede că în condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Toate aceste operațiuni administrative pentru a respecta principiul Supremației Legii, indică reclamantul că, urmau să fie efectuate doar de Consiliul Superior al Magistraturii, dar nu de către ex-membrii revocați de către Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor, care s-au însușit ilegal calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii și atribuțiile acestuia.

Consideră prin urmare reclamantul că, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii este încălcat art. 116 alin. (1), (3) -(4) și (6) din Constituție care prevede că, judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii. Președinții și vicepreședinții instanțelor judecătorești sînt numiți în funcție de Președintele Republicii Moldova, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, pe un termen de 4 ani. Președintele, vicepreședinții și judecătorii Curții Supreme de Justiție sînt numiți în funcție de Parlament la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Ei trebuie să aibă o vechime în funcția de judecător de cel puțin 10 ani. Sancționarea

judecătorilor se face în conformitate cu legea”.

La fel, s-au încălcat prevederile art. 14 alin. (1) din Legea cu privire la statutul judecătorului care prevede că judecătorii au dreptul să beneficieze de drepturile și libertățile consacrate de Constituția și legislația Republicii Moldova.

În mod special, menționează că, convocarea ședinței și hotărârea adoptată este ilegală, deoarece a fost convocată de ex-membru/i revocați din funcțiile respective. Or, art. 133 Cod administrativ, stabilește că, cvorumul reprezintă numărul minim necesar de membri prevăzut de lege pentru întrunirea valabilă a unui organ colegial sau emiterea unui act administrativ individual. Organul colegial acționează legal dacă sînt prezenți jumătate plus unul din membrii săi, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Conform art. 136 Codul administrativ, calculul cvorumului și al majorității se face prin jumătate plus unu cu aproximare în minus, dacă este cazul. La calculul cvorumului și al majorității necesare nu se iau în considerare membrii organului colegial obligați prin lege să se abțină de la vot. Cvorumul și majoritatea se calculează la fiecare procedură de vot din cadrul ședinței organului colegial.

Astfel, indică că în aceste condiții este încălcat art. 15 alin. (1) - (2) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, care prevede că Consiliul Superior al Magistraturii, ca organ colegial își exercită atribuțiile în plen. Ședința Consiliului Superior al Magistraturii, este deliberativă dacă la ea participă cel puțin două treimi din membrii lui.

Ulterior la 30 octombrie 2019, reclamantul, *****, a înaintat cerere suplimentară la acțiunea înaintată, prin care a mărit quantumul pretențiilor, invocat suplimentar că a depus cerere de demisie din funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție, motivând că odată ce a fost numit de foștii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, revocați la data de 27 septembrie 2019, urmează să-și dea demisia de onoare pentru a exclude orice speculații.

Consideră, decizia sa de a demisiona drept una absolut corectă în contextul în care majoritatea celor care l-au selectat în funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție, au fost revocați de Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor, deci cererea sa de demisie, urmează să fie examinată de noua componență a Consiliului Superior al Magistraturii, dar în nici un caz de către foștii membri care nu mai dețin această calitate, și pe care și-au arogat-o ilegal după 27 septembrie 2019.

Astfel, urmează a fi anulată ca ilegală hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 24 octombrie 2019, prin care s-a acceptat cererea de demisie lui, ***** din funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție.

Consideră totodată reclamantul că, acest mod de acțiune a foștilor membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, reprezintă doar o modalitate de a obține recunoaștere politică din partea legislativului, fapt care este contrar legii, separației ramurilor puterii în stat și generator doar de blocaje instituționale, discreditării continuării

eventualelor reforme ale justiției în contextul aspirațiilor de integrare a Republicii Moldova în UE.

În asemenea circumstanțe, solicită anularea și hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii din 24 octombrie 2019 cu privire la acceptarea cererii de demisie a judecătorului *****, din funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție, ca fiind ilegală.

La 17 februarie 2020 reclamantul *****, prin intermediul avocatului său Nicolae Buzu, a înaintat cerere cu privire la completarea temeiului juridic al acțiunii înaintate (Vol. I, f.d. 221-224), invocând suplimentar că, în conformitate cu prevederile art. 21 Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Conform art. 68 lit. a), b) Codul administrativ prevede că, autoritățile publice sînt obligate să asigure buna organizare și desfășurare a procedurii administrative și legalitatea deciziilor.

Indică totodată reclamantul că, Consiliul Superior al Magistraturii, în calitate de autoritate publică urma să inițieze o procedură administrativă în cadrul căruia urma să fie efectuată cercetarea din oficiu, cu respectarea garanțiilor procedurale față de judecătorul Curții Supreme de Justiție, *****. În esență, autoritatea publică emitentă, la caz, a făcut abstracție totală de prevederile Codului administrativ.

Conform art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică.

Totodată, art.69 Cod administrativ intitulat ”inițierea procedurii administrative” obligă autoritatea publică înainte de emiterea actului administrativ individual să inițieze procedura administrativă, în cadrul căreia să examineze condițiile și să pregătească emiterea actului administrativ.

Anume în cadrul procedurii administrative conform art. 22 Codul administrativ autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. În același sens, art. 85 alin. (3) Codul administrativ prevede că autoritatea publică trebuie să stabilească din oficiu aspectele de fapt ale cazului care face obiectul procedurii, fără a se limita la dovezile și afirmațiile participanților. Pentru aceasta autoritatea publică stabilește scopul investigațiilor necesare și felul acestora.

Conform art. 81 alin. (1) Codul administrativ, prevede că dacă procedura administrativă trebuie realizată în scris conform art. 28 alin. (2) sau se realizează în scris,

autoritatea publică întocmește, odată cu inițierea procedurii, un dosar, care va conține toate documentele ce se referă la procedura în cauză.

Astfel, art. 31 Codul administrativ prevede că actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

La rândul său, art. 118 alin. (1) -(3) Codul administrativ prevede că motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt - oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Raportînd actul administrativ emis la aceste prevederi legale conchide că, hotărîrea contestată nu respectă exigențele legale privind motivarea, iar prin urmare reprezintă acte administrative individuale ilegale.

De asemenea, din motivarea actului administrativ individual trebuie să rezulte aprecierea probelor conform art. 92 Codul administrativ, inclusiv proporționalitatea măsurii de intervenție a autorității publice.

Așa dar, autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luînd în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele. Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.

Conform art. 25 Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să își exercite atribuțiile legale în mod imparțial, indiferent de propriile convingeri sau interesele persoanelor care le reprezintă. Acest principiu legal își găsește dezvoltarea în art. 49 - 50 Codul administrativ.

Astfel, hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii din 24 octombrie 2019 cu privire la eliberarea acordului la pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, percheziționarea și tragerea la răspundere a judecătorului Curții Supreme de Justiție, *****, este ilegală și din motivul că contravine acestor norme de drept, în special art. 50 Codul administrativ.

Prin urmare, pentru o autoritate publică într-o procedură administrativă nu pot acționa, de asemenea, persoanele în privința cărora există un motiv de justificare a

neîncrederii față de o exercitare imparțială a funcției. Motivul indicat la alin. (1) poate exista, în special, atunci când persoana care acționează pentru autoritatea publică: b) și-a expus părerea în public în mod depreciativ sau într-un alt mod ce poate fi contestat în privința unui participant la această procedură; c) și-a expus părerea în public cu privire la finalitatea procedurii sau la aprecierea probelor până la încheierea procedurii. Or, temeiurile din suspiciuni de părtinire nu sunt exhaustive.

Astfel, la ședința din 22 octombrie 2019, Dorel Musteață contrar prevederilor legale enunțate și în mod acuzator și preconcept și printre altele atât direct, cât și indirect în public a vociferat că ședințele Consiliului Superior al Magistraturii, se sabotează pe motivul că este o sesizare a Procurorului General, interimar cu privire la ridicarea imunității unui judecător, iar în această sesizare sunt vizați și unii judecători care au participat la Adunarea Judecătorilor, doresc să fie membri în Consiliul Superior al Magistraturii, etc.

Consideră că prin aceasta dânsul s-a expus practic și depreciativ, intimidator și chiar pe rezultatul sesizării. Ședința din 22.10.2019 este un fapt cunoscut, deoarece a fost publică și poate fi vizualizată pe pagina web al Consiliului, menționează reclamantul.

Mai mult, indică reclamantul că, această hotărâre contravine principiului constituțional din art. 116 al Constituției, care prevede că judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii.

De asemenea consideră că a fost încălcat art. 14 alin. (1) din Legea cu privire la statutul judecătorului care prevede că judecătorii au dreptul să beneficieze de drepturile și libertățile consacrate de Constituția și legislația Republicii Moldova.

Totodată, menționează că, este încălcat art. 9 alin. (1) din Legea cu privire la statutul judecătorului care prevede expres că, personalitatea judecătorului este inviolabilă. Inviolabilitatea judecătorului se extinde asupra locuinței și localului lui de serviciu, vehiculelor și mijloacelor de telecomunicație folosite de el, asupra corespondenței, bunurilor și documentelor lui personale. (4) Urmărirea penală împotriva judecătorului poate fi pornită doar de către Procurorul General sau prim-adjunctul, iar în lipsa acestuia de către un adjunct în temeiul ordinului emis de Procurorul General, cu acordul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile Codului de procedură penală. (4¹) Hotărârile prin care Consiliul Superior al Magistraturii își expune acordul sau dezacordul pentru pornirea urmăririi penale în condițiile alin.(4) trebuie să fie motivate și se publică pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Magistraturii, cu anonimizarea datelor cu privire la identitatea judecătorului. (5) Judecătorul nu poate fi reținut, supus aducerii silite, arestat, percheziționat fără acordul Consiliului Superior al Magistraturii. Toate acțiunile procesuale în privința judecătorului, cu excepția cazurilor de infracțiune flagrantă, pot fi efectuate numai după emiterea ordonanței de pornire a urmăririi penale, cu respectarea garanțiilor instituite de normele constituționale și actele internaționale. Acordul Consiliului Superior al Magistraturii nu este necesar în caz de infracțiune flagrantă.

De asemenea și art. 15 alin. (3) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii prevede că la ședințele Consiliului Superior al Magistraturii se citează în mod obligatoriu persoanele a căror problemă se examinează.

În ce privește dreptul discreționar al Consiliului Superior al Magistraturii, din actele dosarului rezultă că utilizarea acestuia în general nu este motivată și pe cale de consecință este arbitrară, contrară art. 16, 137, 225 alin. (1) Codul administrativ.

Conform art. 16 Codul administrativ dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

În același sens, art. 137 alin. (1) Codul administrativ prevede că în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Totodată, în condițiile controlului judecătoresc efectiv instituit de Codul administrativ (art. 219 Cod administrativ), art. 225 alin. (2) Codul administrativ prevede că verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Mai invocă reclamantul că, Consiliul Superior al Magistraturii, a acționat contrar prevederilor art. 22, 85 și 87 Codul administrativ, care în esență obligă autoritatea publică să efectueze un control efectiv și complet asupra faptelor invocate în sesizare de către procurorul general interimar, dar nu să se limiteze la reiterarea celor expuse în actul de sesizare, și invocarea unor texte legale declarate neconstituționale.

Astfel, potrivit art. 22 Codul administrativ autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În aceeași ordine de idei, pct. 55 - 56 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 23 din 27.06.2017 stipulează că, sub acest aspect, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că Consiliul Superior al Magistraturii are o dublă calitate: administrativă și jurisdicțională.

De regulă, această autoritate desfășoară o activitate de natură administrativă, iar atunci când acționează în calitate de instanță disciplinară, ea realizează o activitate jurisdicțională (HCC nr.9 din 18 iunie 2012, §32). 56.

Așadar, Curtea menționează că, prin natura sa juridică, prin modul de constituire, organizare și realizare a competențelor legale, Consiliul Superior al Magistraturii are rolul de a asigura: autoadministrarea judecătorească, organizarea și funcționarea sistemului judecătoresc, precum și de a garanta independența autorității judecătorești. Totodată, în pct. 62 din hotărârea menționată este indicat că, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că încuviințarea Consiliului Superior al Magistraturii în cazurile [pornirii urmăririi penale], reținerii, aducerii silite, arestării, percheziționării judecătorului constituie o anumită garanție, care diminuează riscul abuzurilor, acțiunilor arbitrare, precum și al

acuzărilor false împotriva judecătorului de către persoane interesate (HCC nr.22 din 5 septembrie 2013, §107).

În același sens, pct. 76 din Hotărârea Curții Constituționale nr.23 din 27.06.2017, Curtea menționează că în situația în care Consiliul Superior al Magistraturii i se cere să își dea acordul pentru pornirea urmăririi penale, aplicarea măsurilor procesuale sau efectuarea acțiunilor procesuale în privința judecătorului, acesta are obligația să motiveze hotărârea sa, ținând cont de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte, fără a se limita la formulări generale și abstracte.

La data de 13 martie 2020, reclamantul, *****, prin intermediul avocatului Nicolae Buzu, a depus cerere cu privire la concretizarea pretențiilor, invocând în calitate de terț și judecătorii Curții de Apel Chișinău Grigore Dașchevici și Maria Guzun, din considerentul că, în cazul dat tangențial urmează a fi verificată *in concreto* și cu efecte *inter partes* legalitatea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 431/32 din 13 decembrie 2019 cu privire la demersul președintelui interimar al Curții de Apel Chișinău, Lidia Bulgac, referitor la unele chestiuni ce țin de repartizarea echitabilă a sarcinii de lucru între judecători, solicitând doar anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 375/25 din 24 octombrie 2019, cu privire la sesizarea procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, percheziționarea și atragerea la răspundere penală în privința judecătorului și președintelui Curții Supreme de Justiție, ***** (Vol. I, f.d.227).

Pîrîtul, Consiliul Superior al Magistraturii, fiind notificat despre acțiunea înaintată, prin referințele din 01 noiembrie 2019, din 19 noiembrie 2019 și din 23 martie 2020 a solicitat respingerea acțiunii înaintate, ca neîntemeiate, întrucît, potrivit art. 15 din Legea nr.947 din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, Consiliul Superior al Magistraturii, ca organ colegial își exercită atribuțiile în plen. Ședința Consiliului Superior al Magistraturii este deliberativă dacă la ea participă cel puțin două treimi din membrii lui.

Conform art. 16 din Legea vizată, convocarea în ședință a Consiliului Superior al Magistraturii, se face la inițiativa Președintelui acestuia. Consiliul Superior al Magistraturii poate fi convocat și la inițiativa a cel puțin 3 membri ai lui. Data, ora și locul ședinței, ordinea de zi, proiectele hotărârilor ce urmează a fi adoptate și materialele justificative ale acestora sînt aduse la cunoștința membrilor Consiliului Superior al Magistraturii cel mai târziu cu 3 zile înainte de ședință, cu excepția cazurilor extraordinare.

Indică pîrîtul cu referire la legalitatea convocării ședinței Consiliului Superior al Magistraturii că, Președintele interimar al Consiliului, în limitele competențelor atribuite prin Lege, a convocat ședința Plenului pentru data de 24 octombrie 2019, incluzând în ordinea de zi demersul Procurorului General interimar Dumitru Robu, privind eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, percheziționarea acestuia și tragerea la răspundere penală.

Conform art. 23 din Legea nr. 947-XIII din 19 iulie 1996, propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia - a adjunctului desemnat prin ordinul Procurorului General de pornire a urmăririi penale, de reținere, de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului se examinează de către Consiliul Superior al Magistraturii, imediat, dar nu mai târziu de 5 zile lucrătoare.

Referitor la legalitatea exercitării mandatelor membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, invocă pîrîtul că, consideră hotărârea Adunării Judecătorilor din 27 septembrie 2019, prin care au fost revocate mandatele membrilor Consiliului, lovită de nulitate absolută. Or, aceasta contravine tuturor prevederilor legale, prin care sunt reglementate temeiurile de revocare a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, temeiurile de convocare a adunării, procedura de convocare, competențele adunării, organele în drept să convoace adunarea cu această ordine de zi.

Menționând totodată că, de fapt, Adunare a fost convocată în lipsa temeiului legal de către Asociația Judecătorilor, care are statut de asociație obștească, și de către un grup de judecători, aceștia asumându-și competențe, atribuite prin lege în exclusivitate Consiliului Superior al Magistraturii. Or, Asociația Judecătorilor și grupul de judecători nu dețin statut de autoritate publică.

Indicînd prin urmare că, Asociația Judecătorilor, are statut de organizație profesională obștească, înregistrată în modul prevăzut de lege. Iar potrivit prevederilor art. 1 Legea nr.837 din 17 mai 1996 cu privire la asociațiile obștești, Asociația obștească, este o organizație necomercială, independentă de autoritățile publice, constituită benevol de cel puțin trei persoane fizice și/sau juridice (asociații obștești), asociate prin comunitate de interese în vederea realizării, în condițiile legii, a unor drepturi legitime.

Conform art. 24 din Lege, Asociația obștească are dreptul:

- a) să difuzeze liber informația despre activitatea sa;
- b) să fondeze mijloace de informare în masă proprii;
- c) să desfășoare activitate editorială;
- d) să reprezinte și să apere interesele legitime ale membrilor săi în organele și organizațiile de stat;
- e) să obțină de la autoritățile publice informația necesară pentru desfășurarea activității statutare, cu omisiunile reglementate de legislație;
- f) să creeze, în funcție de necesități, pe contul mijloacelor proprii, subdiviziuni structurale locale;
- g) să desfășoare o activitate economică ce rezultă nemijlocit din scopurile prevăzute în statut, inclusiv cu ajutorul unor societăți comerciale și cooperative create în acest scop;
- h) să participe la concursuri naționale și internaționale în vederea obținerii de comenzi sociale și dotații din partea statului, precum și în vederea obținerii de granturi și burse de la alte țări, de la fundații și organizații naționale, străine și internaționale și de la persoane particulare;
- i) să încheie cu persoane fizice și juridice acorduri bilaterale și multilaterale de colaborare tehnico-științifică, economică, financiară și de producție, de executare de lucrări și de prestare de servicii în vederea realizării scopurilor și sarcinilor statutare;

j) să încheie cu persoanele fizice și juridice contracte de utilizare a obiectelor de proprietate intelectuală care le aparțin cu drept exclusiv;

k) să execute lucrări de cercetare științifică, de proiectare, să efectueze expertiza obștească a proiectelor și programelor de importanță socială, să participe la lucrările comisiilor mixte atunci când se examinează aceste proiecte, cu condiția stipulării acestor activități în statut;

l) să aibă denumire și simbolică proprie;

m) să exercite în volum deplin atribuțiile care nu contravin legislației cu privire la v asociațiile obștești, conferite persoanelor juridice de Codul civil și Codul de procedură civilă;

n) să organizeze, în condițiile legii, întruniri și alte acțiuni publice.

Menționează pîrîtul că, orice asociație obștească, are dreptul să organizeze întruniri cu membrii săi, în exercitarea doar a atribuțiilor stabilite prin lege.

Totodată, potrivit art. 25 din Lege, Asociația obștească este obligată: a) să respecte Constituția și legislația Republicii Moldova, normele de drept internațional referitoare la domeniul de activitate al asociațiilor obștești, precum și normele prevăzute de statutul asociației.

La fel, grupul de judecători care a organizat și desfășurat adunarea, nu deține statut de autoritate publică, o astfel de noțiune lipsind în Codul Administrativ.

Astfel, convocînd și desfășurînd Adunarea Judecătorilor din 27 septembrie 2019, Asociația Judecătorilor și grupul de judecători, și-au asumat competente ce nu le revin prin lege, atentînd la puterea judecătorească.

Indică pîrîtul totodată că, în cazul admiterii acțiunii se va crea pericol eminent, fiind afectată legalitatea tuturor actelor emise în ședințele Consiliului Superior al Magistraturii. Concomitent menționînd că, eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, percheziționarea și tragerea la răspundere penală, în privința judecătorului *****, au fost efectuate acțiuni procesuale penale.

Respectiv, dacă instanța va dispune anularea hotărârii contestate, aceasta va atrage după sine nulitatea acțiunilor întreprinse de către procurori și judecătorii de instrucție, care pot fi contestate în altă procedură.

Menționînd că de fapt, prin această acțiune înaintată în judecată se urmărește scopul de a declara nulitatea acestor acțiuni.

Cu referire la pretenția privind anularea hotărîrii, prin care s-a acceptat cererea de demisie, a invocat că, prin admiterea cererii cu privire la demisie a președintelui Curții Supreme de Justiți, *****, de către aceiași componentă, adoptată cu votul deschis al majorității membrilor săi, cu drept de vot, prezenți la ședință, nu s-au admis careva încălcări, motiv din care pretenția dată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Referitor la argumentul precum că hotărîrea contestată poartă o conotație politică a invocat prevederile art. 6 din Constituție, în Republica Moldova puterea legislativă, executivă și judecătorească sunt separate și colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin, potrivit prevederilor Constituției.

Legislatorul constituțional subliniază totodată necesitatea colaborării puterilor, sub

aspectul interacțiunii care se manifestă prin anumite implicații reciproce în sfera de activitate a autorităților, statuând echilibrul puterilor în stat. Separația și colaborarea puterilor, de rând cu principiul legalității, principiul democratismului, principiul cooperării loiale între autoritățile statului, principiul științific, constituie ideea și teza fundamentală care stau la baza construcției și activității aparatului de stat, dezvăluind esența și destinația acestuia.

Între puterile menționate trebuie să existe un echilibru, care reprezintă o condiție a armoniei sociale și o garanție a libertății, un impediment al acaparării întregii puteri de stat și al abuzului de ea. Echilibrul se realizează prin stabilirea atribuțiilor fiecărei puteri și separația lor strictă, prin înzestrarea fiecăreia cu mijloace eficiente de control asupra celorlalte. Prin urmare, se impune o colaborare a puterilor în exercitarea prerogativelor ce le revin, stabilirea unor relații de ajutor reciproc, de conlucrare, de interdependență. Aceste implicații creează un echilibru al puterilor și permite ca orice putere să se afle întotdeauna în văzul celorlalte două puteri.

Realizarea principiului separației și colaborării puterilor de stat este asigurată, conform alin. (3) art. 134 al Constituției, de către Curtea Constituțională, în viziunea legiuitorului, Curtea Constituțională îndeplinește funcția de mediator al puterilor. Prin această prevedere constituțională Republica Moldova se deosebește de alte state, în care funcția de mediator revine șefului statului.

Prin urmare, prezența reprezentantului puterii executive la ședința Plenului CSM nu poate fi catalogată ca imixtiune în activitatea organului de autoadministrare judecătorească, mesajul fiind ca CSM să activeze legal.

CSM menționează următoarele privitor la alegația reclamantului precum că membrul CSM, Președintele -interimar al CSM, Dorel Musteață, contrar prevederilor art. 49-50 Cod administrativ, în mod acuzator și preconcepț și printre altele atât de direct cât și indirect în public a vociferat că ședințele CSM se sabotează pe motivul că este o sesizare a PG interimar cu privire la ridicarea imunității unui judecător, iar în această sesizare sunt vizați și unii judecători care au participat la AGEJ, doresc să fie membri în CSM și totodată, președinte- interimar Dorel Musteață s-a expus practic și depreciativ, intimidator și chiar pe rezultatul sesizării.

În ședința din 22 octombrie 2019. Președintele-interimar, Dorel Musteață, prin vociferarea celor expuse supra, nu și-a expus părerea în mod public cu privire la aprecierea probelor până la încheierea procedurii; la finalitatea procedurii sau temeinicia învinuirilor înaintate și nu și-a expus decizia referitor la chestiunea respectivă, dar s-a expus la periclitarea activității CSM. Or, Președintele-interimar a remarcat dificultățile cu care se confruntă Consiliul, în procesul de convocare a ședințelor, care au generat blocarea activității CSM, și în final au servit obstacole în calea realizării obligațiilor impuse prin Legea cu privire la CSM.

Astfel, conform art.23 al Legii nr.947, propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia - a adjunctului desemnat prin ordinul Procurorului General de pornire a urmăririi penale, de reținere, de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului se examinează de către Consiliul Superior al Magistraturii

imediat, dar nu mai târziu de 5 zile lucrătoare.

Consiliul Superior al Magistraturii examinează propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia - a adjunctului desemnat prin ordinul emis de Procurorul General doar sub aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului, fără a-și aroga atribuțiile unei instanțe judecătorești. Or, Președintele-interimar al CSM, nu a indicat ce persoane sunt vizate în sesizare, iar judecătorul ***** nu a participat la adunările judecătorilor din toamna anului 2019.

Referitor la faptul că înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis, fapt notat la art. 92 Codul administrativ, CSM precizează că în dezbateri a fost pusă sesizarea Procurorului General interimar, Dumitru Robu privind darea acordului la eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, percheziționarea și tragerea la răspundere a judecătorului, care constituie măsuri de restrângere, necesare pentru desfășurarea anchetei penale, procedură care se desfășoară în lipsa judecătorului vizat. Or, această procedură este una specială, reglementată inclusiv de prevederile Cod de procedură penală, respectiv nu a fost necesară prezența acestuia în ședința Plenului CSM pentru a-i solicita acordul de a fi reținut, adus forțat și percheziționat.

Consiliul reiterează că, prin hotărârea contestată de reclamant. Plenul CSM doar a eliberat acordul pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, *****, or, acest acord constituind în esență suspendarea temporară a imunității funcționale a acestui magistrat, competența de a decide asupra temeiniciei efectuării acțiunilor de urmărire penală necesare, fiind atribuită prin lege judecătorului de instrucție. Respectiv, prezența reclamantului pentru darea acordului la efectuarea acestor acțiuni de urmărire penală, nu era necesară, efectul lor fiind generat de pornirea anchetei penale, la care acordul CSM nu era necesar.

Cu privire la argumentul reclamantului referitor la nemotivarea hotărârii adoptate de plenul CSM, învederează prevederile art.31 Cod administrativ, care indică că, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

În consonanță cu art. 118 Cod administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt oportunitatea emiterii actului

administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. Motivarea nu este obligatorie în cazul în care: a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane; b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

În conformitate cu art. 119 Cod administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreționar corespunzător obligațiilor sale. La cererea unui participant, actul administrativ individual emis verbal este confirmat în scris în termen de o săptămână. Cererea se depune în decursul unei luni de la comunicarea actului administrativ. Autoritatea publică poate elibera o confirmare scrisă și din oficiu.

Potrivit art. 137 Cod administrativ, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv.

Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

În conformitate cu art. 225 Cod administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În aceste împrejurări, consideră că alegația reclamantului precum că este lipsit elementul motivării, nu întrunește condițiile prevăzute de legislația în vigoare la care s-a referit și nu pot duce la anularea acesteia.

Contrar acestor afirmații ale reclamantului, Consiliul consideră că hotărârea

contestată este una legală și întemeiată, întrucât a fost emisă conform prevederii legii (art. 19 alin. (5), art. 24 alin. (1), lit. a) din Legea cu privire la statuii judecătorului, art. 23 alin. (1), art. 24 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii și art. 191 alin. (3) Cod administrativ, cu 8 voturi PRO de către organul competent (Plenul CSM), cu respectarea procedurii stabilite de prevederile legale sus menționate în vigoare la data adoptării actului administrativ contestat. Or, Consiliul Superior al Magistraturii nu analizează natura și gravitatea acușării în materie penală, ci doar constată dacă a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva judecătorului.

În plus, remarcă că la emiterea actului administrativ contestat, CSM nu a fost în drept să depășească limitele invocate în sesizarea depusă de PG Interimar, reiterând în fapt, cele expuse în sesizare, invocând normele de drept relevante speței, or, în caz contrar, autoritatea de autoadministrare judecătorească urma să-și aroge competența.

Relevant speței este și faptul că urmărirea penală a fost pornită fără acordul CSM, iar acțiunile de urmărire penală au fost indispensabile în acest caz, respectiv, CSM întrunindu-se în Plen, a decis examinarea imediată a sesizării.

În ce privește pretinsa nemotivare a hotărârii, a menționat că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că motivarea unei hotărâri constituie una dintre componentele dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale îi atribuie „instanței” obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor părților (CEDO, hotărârea din 20 aprilie 2010. în cauza Boldea c. României, §32-38)

De asemenea, prin prisma jurisprudenței CEDO, s-a arătat că, ...art. 6 §1 al Convenției, *nu impune motivarea în detaliu a unei decizii* prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza *Rebai și alții contra Franței*. Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25februarie 1995, nr. 26561/1995).

Potrivit practicii judiciare a Curții Europene, Înalta Curte a statuat că textul art.6 al Convenției, obligă instanțele să-și argumenteze deciziile luate, însă, această obligație nu poate fi înțeleasă în sensul că ele trebuie să răspundă în mod detaliat la fiecare argument al părților procesului.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 26 decembrie 2019, s-a dispus atragerea în proces în calitate de persoană terță, Procuratura Generală a RM (Vol. I, f.d. 160-161).

Fiind notificat terțul, Procuratura Generală, despre acțiunea înaintată, prin referința sa din 13 ianuarie (vol. I, f.d. 152-154), a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiate, din motiv că, prin hotărârea nr. 375/25 din 24.10.2019, Consiliul Superior al Magistraturii a oferit posibilitate organului de urmărire penală să investigheze circumstanțele cauzei sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar în conținutul acțiunii înaintate în judecată, nu este indicat nici un argument plauzibil privind pretinsa ilegalitate a hotărârilor contestate. Remarcînd totodată terțul că, sub aspect procedural nu au fost admise derogări de la actele legislative și normative ce reglementează activitatea

Consiliului Superior al Magistraturii.

Mai mult ca atât, atrage atenția instanței că în perioada 24.10.2019 - 24.12.2019, Consiliul Superior al Magistraturii, s-a mai convocat de 7 ori în ședințe, în aceeași componență ca și în data de 24.10.2019, fiind emise mai multe hotărâri ce țin de competența Consiliului Superior al Magistraturii, care au produs efecte juridice, nefiind contestate în instanța de judecată de către persoanele interesate sub aspectul invocat de reclamant.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului *****, avocatul Nicolae Buzu, a pledat pentru admiterea acțiunii, susținând motivele menționate în acțiune.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului, Consiliului Superior al Magistraturii, Alexandru Secieru, a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, susținând motivele menționate în referință.

În ședința de judecată reprezentantul persoanei terțe, Procuratura Generală, Alina Vochin, a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, susținând motivele menționate în referință.

În ședința de judecată, persoanele terțe Grigore Dașchevici cât și Maria Guzun, fiind legal citate despre ora, data și locul examinării cauzei, nu s-au prezentat.

Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului și înscrisurile administrate, analizând argumentele expuse în acțiune și în referința depusă, Completul de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău concluzionează că acțiunea în contencios administrativ este admisibilă și întemeiată din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod. În sensul respectiv, art. 189 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Astfel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor de contencios administrativ reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice. La caz, aceste condiții sunt întrunite și în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ.

Conform art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 cu privire la sesizarea procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, percheziționarea și atragerea la răspundere penală în privința judecătorului și președintelui Curții Supreme de Justiție, ***** constituie un act administrativ individual defavorabil pentru reclamant.

Astfel, conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Totodată, art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 din Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Astfel, din conținutul acțiunii rezultă că, reclamantul, *****, revendică apărarea inviolabilității judecătorului, independența judecătorului și libertatea persoanei și siguranța persoanei.

Acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamantul, ***** la instanța competentă jurisdicțional și teritorial. În conformitate cu prevederile art. 191 alin. (3) din Codul administrativ, Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărîrilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Totodată, conform art. art. 208 și 163 lit. c) din Codul administrativ acțiunea în contencios administrativ împotriva hotărîrilor Consiliului Superior al Magistraturii se depune nemijlocit în instanța de judecată în termen de 30 zile de la comunicarea actului administrativ individual, astfel, procedura prealabilă nu se efectuează. Or, art. 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19.07.1996, prevede că, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi contestate la Curtea de Apel Chișinău de orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la data comunicării acesteia.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 a fost contestată cu acţiune în contencios la data 28 octombrie 2019, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acţiunii de reclamantul, *****.

Completul specializat pentru examinarea acţiunilor de contencios administrativ reţine că, reclamantul, ***** a utilizat corect tipul acţiunii în contestare conform art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ pentru revendicarea drepturilor sale. Reclamantul prin acţiunea concretizată solicită anularea hotărîrii Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019.

Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acţiunilor de contencios administrativ consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ nu se regăsesc.

În privinţa temeiniciei acţiunii în contenciosul administrativ instanţa de judecată reţine următoarele.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Completul specializat pentru examinarea acţiunilor de contencios administrativ constată existenţă cumulativă a condiţiilor pentru admiterea acţiunii în contestare: ilegalitatea hotărîrii Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 şi vătămarea drepturilor revendicate de reclamantul, ex judecătorul şi ex-preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, *****.

Pentru a răspunde la întrebarea dacă hotărîrea CSM nr.375/25 din 24 octombrie 2019 este un act administrativ ilegal defavorabil, instanţa de judecată reţine următoarele argumente de ordin juridic fundamental.

Conform art. 21 din Codul administrativ (principiul legalităţii) prevede că, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decît în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

Totodată, art. 36 din Codul administrativ în raport cu art. 21 din Codul administrativ reglementează principiul supremaţiei dreptului. În esenţă supremaţia dreptului constă în aceea că, instanţa de judecată competentă să soluţioneze acţiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremaţiei dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui sînt considerate valori supreme şi sînt garantate de stat. Instanţele de judecată competente aplică principiul supremaţiei dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenţei Curţii Europene pentru Drepturile Omului.

Astfel, ilegalitatea actului administrativ individual defavorabil rezidă în încălcarea normelor de procedură administrativă, normelor de drept material care constituie rezerva legii (temeiul) pentru a interveni din partea autorităților publice în drepturile persoanei, principiul cercetării din oficiu, egalității de tratament, imparțialității, protecției încrederii în existența situațiilor juridice favorabile, eficienței, proporționalității, dreptului discreționar, securității juridice și motivării operațiunilor și actelor administrative.

Prin urmare, controlul judecătoresc instituit de Constituția Republicii Moldova și Codul administrativ este unul efectiv, iar instanțele de judecată competente și judecătorii competenți au obligația pozitivă de efectua un control efectiv de legalitate, inclusiv asupra faptelor, de existența cărora este legată aplicarea normelor și principiilor de drept material.

Numai un control judecătoresc efectiv asupra activității administrative este capabil să ofere o protecție juridică efectivă drepturilor persoanei, să respecte standardele statului de drept și interesul public. Controlul judecătoresc efectiv asupra activității administrative nu tolerează nici o încălcare a normelor de drept.

În conformitate cu prevederile art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În același sens, art. 194 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În această ordine de idei, conform art. 219 alin. (1) și alin. (3) din Codul administrativ instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces. Iar conform art. 220 alin. (1) din Codul administrativ obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art.87–93.

Instanța de judecată apreciind probele în conformitate cu prevederile art. 220 și art. 92 din Codul administrativ a constatat următoarele circumstanțe relevante ce denotă ilegalitatea hotărîrii Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 prin care s-a eliberat acordul la pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, perchiziție și arestare în privința judecătorului și Președintelui Curții Supreme de Justiție, *****, pentru existența bănuielii rezonabile de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art. 42, art. 3 alin. (3) Cod penal (f.d.138-143 vol.I).

Conform art. 116 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii.

Totodată, art. 14 alin. (1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20.07.1995 judecătorii au dreptul să beneficieze de drepturile și libertățile consacrate de Constituția și legislația Republicii Moldova.

Astfel, una din garanțiile independenței judecătorului conform art. 17 lit. c) Legea cu privire la statutul judecătorului nr.544 din 20.07.1995 este asigurată prin declararea inviolabilității lui. Personalitatea judecătorului este inviolabilă. Inviolabilitatea judecătorului se extinde asupra locuinței și localului lui de serviciu, vehiculelor și mijloacelor de telecomunicație folosite de el, asupra corespondenței, bunurilor și documentelor lui personale.

Conform art. 19 alin. (4) – (5) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr 544 din 20.07.1995, urmărirea penală împotriva judecătorului poate fi pornită doar de către Procurorul General sau prim-adjunctul, iar în lipsa acestuia de către un adjunct în temeiul ordinului emis de Procurorul General, cu acordul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile Codului de procedură penală. În cazul săvârșirii de către judecător a infracțiunilor specificate la art.243, 324, 326 și 330² ale Codului penal al Republicii Moldova, precum și în cazul infracțiunilor flagrante, acordul Consiliului Superior al Magistraturii pentru pornirea urmăririi penale nu este necesar. Hotărârile prin care Consiliul Superior al Magistraturii își expune acordul sau dezacordul pentru pornirea urmăririi penale în condițiile alin.(4) **trebuie să fie motivate** și se publică pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Magistraturii, cu anonimizarea datelor cu privire la identitatea judecătorului. **Judecătorul nu poate fi reținut, supus aducerii silite, arestat, percheziționat fără acordul Consiliului Superior al Magistraturii.** Toate acțiunile procesuale în privința judecătorului, cu excepția cazurilor de infracțiune flagrantă, **pot fi efectuate numai după emiterea ordonanței de pornire a urmăririi penale, cu respectarea garanțiilor instituite de normele constituționale și actele internaționale.** Acordul Consiliului Superior al Magistraturii nu este necesar în caz de infracțiune flagrantă.

Conform art. 23 alin. (1) – (2) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr.947 din 19.07.96 **propunerea** Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia – a adjunctului desemnat prin ordinul Procurorului General de pornire a urmăririi penale, de reținere, de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului se examinează de către Consiliul Superior al Magistraturii imediat, **dar nu mai târziu de 5 zile lucrătoare.** Consiliul Superior al Magistraturii examinează propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia – a adjunctului desemnat prin ordinul emis de Procurorul General doar sub aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului, fără a-și aroga atribuțiile unei instanțe judecătorești.

Astfel, instanța de judecată subliniază că actul administrativ individual defavorabil prin care Consiliul Superior al Magistraturii își oferă acordul pentru pornire a urmăririi penale și efectuarea și aplicare a măsurilor de reținere, de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului **constituie o ingerință în drepturile judecătorului**, în special în garanția **inviolabilității acestuia.**

Prin urmare, hotărârile prin care Consiliul Superior al Magistraturii își expune acordul pentru pornirea urmăririi și efectuarea acțiunilor și aplicare a măsurilor de

reținere, de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului **trebuie să fie motivate.**

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor de contencios administrativ reține că, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 nu este una motivată, din care motiv constituie un act administrativ individual ilegal.

Preluarea conținutului textului propunerii Procurorului General interimar și reiterarea unor prevederi legale din anumite articole din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii 947/19.07.96 și Legea cu privire la statutul judecătorului 544/20.07.1995 nu îndeplinește cerința de act administrativ individual defavorabil motivat. Or, art. 31 din Codul administrativ, prevede că, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Totodată, instanța de judecată subliniază că, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) **în cazul actelor administrative defavorabile** – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. **Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.**

Instanța de judecată reține că, hotărârea Consiliul Superior al Magistraturii contestată de către reclamant nu doar că, nu reflectă examinarea așa numitei sesizări a Procurorului General interimar sub aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului, fără a-și aroga atribuțiile unei instanțe judecătorești, dar nici nu explică privarea de dreptul la audiere a desinatorului actului administrativ individual conform art. 94 din Codul administrativ, dreptul de a fi asistent de un reprezentat avocat în procedura administrativă, dreptul de a prezenta probe și de a participa la examinarea condițiilor privind emiterea hotărârii contestate.

În hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 se menționează despre o notă a inspecției judiciare, însă această notă nu se regăsește la dosarul administrativ care urma să fie întocmit în conformitate cu prevederile art. 82 din Codul administrativ.

Argumentul părâtului referitor la faptul că, ***** a fost invitat prin e-mail la ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii din 24 octombrie 2019 nu poate fi

reținut, deoarece după cum rezultă și din cererea de chemare în judecată, e-mail corect al reclamantului este drutaion@yahoo.com dar nu druta.ion@yahoo.com. Astfel, din actele dosarului citarea reclamantului la ședința Plenului CSM din 24 octombrie 2019 s-a efectuat la adresa greșită drutaion@yahoo.com.

Mai mult, din conținutul așa numitelor citații rezultă, că reclamantul ***** a **fost invitat la ședința Plenului CSM din 24 octombrie 2019 pentru examinarea cererii de demisie**, dar nu pentru examinarea propunerii Procurorului General interimar. Însuși pîrîtul nu neagă faptul necitării reclamantului la ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii din 24 octombrie 2019 pentru examinarea sesizării a Procurorului General interimar, concluzionînd neîntemeiat lipsa obligației de a cita reclamantul din considerentul că, această procedură este una specială, reglementată inclusiv de prevederile Cod de procedură penală, respectiv nu a fost necesară prezența acestuia în ședința Plenului CSM pentru a-i solicita acordul de a fi reținut, adus forțat și percheziționat.

La acest capitol, instanța de judecată reține că, această circumstanță denotă o derogare de la prevederile art. 24 alin. (1) din Codul administrativ, care prevede că, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți.

În opinia instanței de judecată, autoritatea publică ca participant al procedurii administrative conform art. 44 alin. (1) din Codul administrativ nu este îndreptățită **să ducă în eroare** destinatarul actului administrativ individual defavorabil, dar din contra **trebuie să acționeze cu bună-credință, imparțial (art. 25 din Codul administrativ), eficient (art. 28 din Codul administrativ), transparent și comprehensibil (art.32 din Codul administrativ).**

Totodată, instanța constată că, pârâțul a acționat și contrar prevederilor 33 și 96 alin. (1) propoziția a doua din Codul administrativ, care prevede că, **comunicarea prin mijloace electronice are prioritate** dacă este **adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.**

Această circumstanță apreciată izolat deja denotă în opinia instanței de judecată modul arbitrar referitor la faptul cum a fost efectuată și structurată procedura administrativă, fapt contrar art. 28 alin. (1) din Codul administrativ, care prevede că, procedura administrativă se realizează într-un mod simplu, adecvat, rapid, eficient și corespunzător scopului.

Instanță de judecată subliniază că, Consiliul Superior al Magistraturii în calitate de autoritate publică competentă prin acțiunile sale în cadrul procedurii administrative a încălcat și prevederile art. 32 din Codul administrativ. **Procedura administrativă se structurează astfel încît participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii.** Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntîrziat, într-un **limbaj clar și ușor de înțeles**, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii,

autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Aceste încălcări a normelor de procedură administrativă a generat încălcarea unuia din cele mai elementare garanții procedurale, dreptul de a fi ascultat asupra faptelor care au fost invocate de Procurorul general interimar în sesizarea prezentată Consiliului Superior al Magistraturii și care au stat la baza emiterii actului administrativ individual defavorabil. Astfel, potrivit art. 94 din Codul administrativ **înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant** sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, **participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.** Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

Instanța de judecată subliniază că, Consiliul Superior al Magistraturii urma să acționeze și în conformitate cu prevederile art. 85 alin. (3) și 92 din Codul administrativ, care prevăd că, autoritatea publică **trebuie să stabilească din oficiu aspectele de fapt** ale cazului care face obiectul procedurii, **fără a se limita la dovezile și afirmațiile participanților.** Autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luând în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele. **Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.**

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii **nu a stabilit din oficiu toate aspectele de fapt ale cazului**, dar s-a limitat doar la cele afirmate de Procurorul general interimar, din care considerent se confirmă suplimentar caracterul nemotivat al actului administrativ individual defavorabil contestat. Or, conform art. 118 alin. (1) și (2) lit. c) din Codul administrativ, motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Din considerentele menționate, instanța de judecată dă o apreciere critică argumentului pîrîtului privind motivarea actului administrativ individual defavorabil contestat, fiind combătut prin cele invocate supra.

Totodată, instanța de judecată reține că, din textul art. 19 alin. (4) – (5) din Legea cu privire la statutul judecătorului 544/20.07.1995 rezultă că, Consiliul Superior al Magistraturii deține un **drept discreționar la emiterea actului administrativ individual** privind darea **acordului** la pornirea urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului.

Instanța de judecată constată că, în temeiul dreptului discreționar, autoritatea publică are o marjă de apreciere și trebuie să includă propriile considerente de oportunitate în decizia sa, iar discreția nu oferă autorității publice o mână liberă în sine.

Autoritatea publică trebuie să-și exercite întotdeauna discreția, așa cum este prevăzută de legiuitor.

Instanța de judecată subliniază că, dreptul discreționar oferit de lege nu atașează o singură consecință juridică faptelor, ci lasă în sarcina autorității publice să aleagă consecințele legale, asigurând astfel flexibilitatea acțiunilor cerute de normele dreptului material care constituie temeiul actului administrativ individual.

Utilizarea dreptului discreționar este supusă unor **condiții stricte** conform art. 137 alin. (1) Codul administrativ. Autorității publice îi se acordă un spațiu de acțiune numai în determinarea consecințelor legale care trebuie atinse atunci când le stabilește legiuitorul.

Totodată, scopul acordării discreției conform art. 16 alin. (1) din Codul administrativ este de a permite autorității publice să răspundă flexibil la diferite probleme. În acest fel, autoritatea publică poate lua decizii individuale în cadrul unui cadru normativ, făcând astfel posibilă realizarea unui echilibru între obiectivul legal abstract și circumstanțele reale al cazului. Exercițarea dreptului discreționar este o chestiune unitară formată din două elemente, adică parcurge un drum legal unic care trece prin două moduri diferite.

Primul este marcat de conjuncția „dacă”. Astfel, autorității publice i se poate da discreție pentru a decide indiferent „dacă” ar trebui să acționeze sau nu într-un caz specific.

Al doilea mod este marcat de „selecția măsurii”. La discreția autorității publice, trebuie să fie determinată o consecință legală din mai multe măsuri posibile, permise în fiecare caz separat. Astfel, autoritatea publică are posibilitatea de a alege o măsură.

Conform art. 118 alin. (1) propoziția a 3-a din Codul administrativ, din motivarea **deciziilor discreționare** trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Or, Codul administrativ recunoaște categoria actului administrativ individual și prescrie condițiile în care trebuie exercitată discreția când un act administrativ este emis în baza dreptului discreționar.

Instanța de judecată reține că, actul administrativ individual discreționar este o opțiune de politică de drept al statului, atunci când stabilește standardele legale în normele dreptului. O asemenea opțiune rezultă din rațiuni de ordin practic și gestionare flexibilă și eficientă a diferitor situații practice, fapt ce oferă administrației o marjă de apreciere la executarea unei norme de drept material prin intermediul actului administrativ individual.

Prin urmare, instanța de judecată subliniază că, Consiliul Superior al Magistraturii avea obligația pozitivă să motiveze necesitatea pentru acordul oferit pentru fiecare măsură propusă de către Procurorul General interimar, fapt care nu se regăsește nici în hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019, dar și nici în referința prezentată de pârât.

Așadar, instanța de judecată atestă că, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 este un act administrativ individual emis cu erori discreționare. Or, art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că,

verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Din conținutul hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019, referinței și argumentelor părților, Consiliul Superior al Magistraturii a emis nemotivat și cu erori discreționare actul administrativ individual defavorabil. Or, sintagma din textul art. 225 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ „și-a exercitat dreptul discreționar” denotă două aspecte generatoare de erori discreționare. O decizie administrativă discreționară este eronată pe motive de utilizare discreționară, în cazul în care autoritatea publică nu își exercită discreția, în pofida puterii discreționare oferită de lege, sau când autoritatea publică în mod eronat crede că acționează în temeiul dreptului discreționar în emiterea actului administrativ individual.

Astfel, instanța de judecată constată că, din lipsa motivării hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 și neprezentării argumentelor juridice în ședința de judecată de către pârât, Consiliul Superior al Magistraturii la ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în raport cu propunerea Procurorului General interimar nici a pus în discuție cel puțin dreptul său discreționar în materia acordului oferit prin actul administrativ contestat.

Instanța de judecată subliniază de principiu că, o asemenea practică, de oferire a acordului la pachet conform art. 19 alin. (4) – (5) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr.544 din 20.07.1995 este de natură să afecteze serios inviolabilitatea judecătorului, independența sistemului judecătoresc și a fiecărui judecător în parte, atât în raport cu politicul, cât și cu alte ramurii ale puterii de stat.

Instanța de judecată reține, că emiterea acordului de către Consiliul Superior al Magistraturii conform art. 19 alin. (4) – (5) din Legea cu privire la statutul judecătorului 544/20.07.1995 **trebuie să fie rezultatul unei ample analize, cu punerea în balanță a oricărui argument și cu participarea obligatorie a persoanelor implicate**, în caz contrar, independența judecătorului, inviolabilitatea acestuia și separația puterilor în stat rămân la nivelul de declarație fără o realizare practică cotidiană.

Astfel, instanța de judecată reține că, ingerința în dreptul la inviolabilitate a reclamantului în calitate de judecător al Curții Supreme de Justiție a fost efectuată și cu încălcarea principiului securității juridice. Conform art. 30 alin. (2) din Codul administrativ autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situațiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decît în situații în care, în condițiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

În aceeași ordine de idei, încălcările reținute, denotă caracterul incert al actului administrativ individual defavorabil. Or, art. 119 alin. (1) din Codul administrativ, indică că, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Caracterul cert, trebuie să denote raționamentul actului administrativ individual emis, încât dispozitivul să fie rezultatul unei raționament juridic consecutiv, proporțional și previzibil.

Totodată, instanța de judecată subliniază că, HCC nr.22 din 5 septembrie 2013 prevede că, prin natura sa juridică, prin modul de constituire, organizare și realizare a competențelor legale, Consiliul Superior al Magistraturii are rolul de a asigura: **autoadministrarea judecătorească, organizarea și funcționarea sistemului judecătoresc, precum și de a garanta independența autorității judecătorești.** În pct. 62 din hotărârea menționată este indicat că, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că încuviințarea Consiliului Superior al Magistraturii în cazurile [pornirii urmăririi penale], reținerii, aducerii silite, arestării, percheziționării judecătorului constituie o anumită garanție, care diminuează riscul abuzurilor, acțiunilor arbitrare, precum și al acuzațiilor false împotriva judecătorului de către persoane interesate.

În pct. 76 din Hotărârea Curții Constituționale nr.23 din 27.06.2017, Curtea menționează că în situația în care Consiliul Superior al Magistraturii i se cere să își dea acordul pentru pornirea urmăririi penale, aplicarea măsurilor procesuale sau efectuarea acțiunilor procesuale în privința judecătorului, **acesta are obligația să motiveze hotărârea sa, ținând cont de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte, fără a se limita la formulări generale și abstracte.**

În conformitate cu prevederile art. 21 Codul administrativ autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor de contencios administrativ reține că, prevederile legale enunțate permit, ingerința în drepturile persoanelor în cazurile și condițiile stabilite de lege, însă ingerința în aceste drepturi trebuie să fie proporțională.

Conform art. 29 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor de contencios administrativ reține că, principiul proporționalității este un element organic al statului de drept. În cele din urmă, principiul proporționalității se referă la faptul că măsurile de ingerință în drepturile persoanei ar trebui folosite cu atenție și numai atunci când este cu adevărat urgent, deci puterea publică nu ar trebui să intervină în drepturi mai mult decât este necesar. Astfel, proporționalitatea măsurii previne interdicția excesului. Principiul proporționalității este un mijloc de cântărire.

Instanța de judecată subliniază că, testul de proporționalitate se realizează pe verticală, iar lipsa unui element eșuează testul și denotă ilegalitatea actului administrativ

individual defavorabil. În conformitate cu aceasta, o măsură oficială întreprinsă de autoritățile publice și instanța de judecată este proporțională dacă: are un scop legitim, este potrivită, necesară și rezonabilă.

Hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 nu **conține motivarea** scopului, caracterului potrivit, necesar și rezonabil al acordului conform art. 19 alin. (4) – (5) din Legea cu privire la statutul judecătorului 544/20.07.1995 **oferit în ansamblu pentru toate măsurile legale prevăzute de norma de drept respectivă.**

Dacă este sau nu **potrivită** fiecare măsură din Hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 cu scopul legitim, nu poate fi apreciată din lipsă de elemente de fapt ce urmau au fi acumulate de către pârât în procedura administrativă conform art. 22 și 87 din Codul administrativ. Totodată, scopul nu trebuie numai expus, dar și motivat, fapt care nu este reflectat în actul administrativ contestat în conformitate cu prevederile art. art. 31, 118 alin. (1) – (3) din Codul administrativ.

Din aceleași motive hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 nu reflectă **caracterul necesar și rezonabil** al spectrului de măsuri pentru care s-a oferit acordul, fapt contrar prevederilor art. art. 21 alin. (3) și 29 alin. (2) lit. b) –c) din Codul administrativ.

Totodată, instanța de judecată reține că emiterea actului administrativ individual urmează să efectuează cu respectarea prevederilor art. art. 25, 49 – 50 din Codul administrativ.

Pentru încălcarea art. art. 25 și 49 și 141 alin. (2) lit. d) din Codul administrativ, actul administrativ individual este considerat nul. Pe când încălcarea prevederilor art. 25 și 50 din Codul administrativ denotă ilegalitatea actului administrativ individual defavorabil.

În conformitate cu prevederile art. 22 alin. (2) din Codul administrativ, faptele deja cunoscute autorităților publice sau instanțelor de judecată competente, faptele general notorii și faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, pînă la proba contrarie.

Astfel, din procesul-verbal nr. 24 din 22 octombrie 2019 al ședinței Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, plasat pe pagina web al pârâtului, dar și video mediatizat în perioada respectivă, rezultă suspiciuni de părtinire conform art. 50 din Codul administrativ. Astfel, Președintele interimar al CSM, Dorel Mustață a menționat „...Vreau să aduc la cunoștință, se creează impresia că ședințele CSM sunt intenționat boicotate, și se face ca CSM să nu fie lucrativ. Această situație este confirmată și prin faptul că, **astăzi la 08³⁰ în cancelaria CSM a parvenit Sesizarea Procurorului interimar General, privind eliberarea acordului la pornirea urmării penale, reținere, aducere silită, percheziție, arestare, tragere la răspundere penală a unui judecător....**Cu părere de rău nu pot să dau nume și nu pot să vă aduc la cunoștință conținutul sesizării, doar menționez faptul că, în sesizarea menționată sunt vizați mai mulți judecători, inclusiv judecători din mai multe instanțe...” Membrul CSM, Nina Cernat a menționat „...Atrageți atenția cine sunt acești judecători, pentru că scopul lor

este de a nu permite reformarea Curții Supreme de Justiție și a întregului sistem judecătoresc, **de a nu permite darea acordului CSM la pornirea dosarelor penale împotriva acelor judecători care s-au compromis** și a nu permite mai departe ca CSM să activeze în mod normal. Astfel mă aliniez la dl Președinte...”

Prin urmare, afirmațiile nominalizate se încadrează în temeiul general de suspiciuni de părtinire, dar și în temeiul de la art. 50 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ. Instanța de judecată menționează că, sintagma „*în special*”, denotă caracterul neexhaustiv al **motivelor de suspiciuni de părtinire**. Conform art. 50 din Codul administrativ, pentru o autoritate publică într-o procedură administrativă nu pot acționa, de asemenea, persoanele în privința cărora **există un motiv de justificare a neîncrederii față de o exercitare imparțială a funcției**. Motivul indicat la alin.(1) poate exista, *în special*, atunci când persoana care acționează pentru autoritatea publică și-a expus părerea în public în mod depreciativ sau într-un alt mod ce poate fi contestat în privința unui participant la această procedură.

Astfel, din momentul inițierii procedurii administrative, Consiliul Superior al Magistraturii avea obligația să înștiințeze participantul despre acest fapt. Or, art. 44 alin. (1) și art.71 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că, dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil. Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

Reieșind din considerentele expuse mai sus, instanța de contencios administrativ conchide că, în cauza dată sunt întrunite temeiurile de ilegalitate a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 cu privire la sesizarea procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, perchiziționarea și atragerea la răspundere penală în privința judecătorului și președintelui Curții Supreme de Justiție, *****.

Conform art.224 al.(1) lit.a) Cod Administrativ, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se anulează hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.375/25 din 24 octombrie 2019 cu privire la sesizarea procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea, perchiziționarea și atragerea la răspundere penală în privința judecătorului și președintelui Curții Supreme de Justiție, *****.

Hotărârea este executorie din momentul emiterii, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Curții de Apel Chișinău, iar motivarea recursului se prezintă în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii motivate, prin depunerea la Curtea

Supremă de Justiție. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la Curtea de Apel Chișinău.

Președintele ședinței, judecătorul

Anatolie Minciuna

Judecător

Veronica Negru

Judecător

Ecaterina Palanciuc